

UDVALGET AF 1964
OM ARBEJDSLØSHEDSFORSIKRINGEN

København, den 30. august 1966.

Til arbejdsministeren.

Under en forhandling med udvalgets formand den 9. august 1966 har hr. arbejdsministeren udbedt sig en udtalelse fra udvalget om, hvorvidt der gennem de hidtil førte forhandlinger måtte være fremkommet resultater, som kan danne grundlag for afgivelse af betænkning, eller hvorvidt der dog er opnået enighed om de principielle retningslinier, hvorpå det videre arbejde i udvalget kan bygge.

I denne anledning skal udvalget oplyse følgende:

Udvalget har først generelt drøftet de spørgsmål, der er indeholdt i udvalgets kommissorium, jfr. arbejdsministeriets skrivelse af 9. april 1964.

Der er i udvalget enighed om, at samfundsforholdene har udviklet sig således, at der under arbejdsløshed ikke længere bør ydes en understøttelse, som blot tjener det formål at sikre den forsikrede og/eller hans familie mod en økonomisk katastrofe ved at skaffe ham netop det fornødne til dækning af de mest elementære behov. Når beskæftigelsen svigter, bør den forsikrede have krav på et beløb, der står i rimeligt forhold til den tabte arbejdsløn.

Der er ikke i udvalget fremkommet væsentlig kritik af den daglige administration, men der har været uenighed om, hvorvidt forsikringen er rationelt organiseret i de forhåndenværende 68 arbejdsløsheds-kasser, og der har navnlig været uenighed om arbejdsløsheds-kassernes funktion som arbejdsanvisningsorgan.

Fra arbejdsgiverside har man givet udtryk for, at Socialreformkommissionen er et bedre egnet forum end nærværende udvalg for drøftelse af det endelige sigte for korttidssydelsernes højde i forhold til lønnen samt for drøftelserne om, hvorvidt arbejdsløshedsforsikringen bør fortsætte i den nuværende form eller gøres obligatorisk for alle lønmodtagere og eventuelt administreres

sammen med de øvrige korttidssydelse (dagpenge i sygdoms- og ulykkestilfælde).

Fra arbejdsgiverside har man imidlertid givet udtryk for, at arbejdsanvisningen og kontrollen med de arbejdsløse under alle omstændigheder nu må overgå til den offentlige arbejdsanvisning.

Arbejdsløsheds-kassernes Samvirkes repræsentanter i udvalget har givet udtryk for modstand mod tanken om at ændre selve forsikringssystemet. De har under forhandlingerne fremlagt en skitse til løsning af de forsikringsmæssige spørgsmål: Ydelserne, medlemsbidraget og statstilskudet. Efter at der var indledet en nærmere behandling af denne skitse i et arbejdsudvalg, har repræsentanterne for Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke under den forudsætning, at den af dem skitserede ordning kan gennemføres, erklæret sig villige til at arbejde for, at arbejdsanvisningen og kontrollen med de ledige fremtidig skal udøves af den offentlige arbejdsanvisning. Kassernes hovedkrav er en gennemførelse af princippet om, at understøttelsen skal udgøre en erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Der er almindelig enighed i udvalget om at tilstræbe en forenkling af administrationen gennem ophævelse af de mange forskellige dagpengesatser, der i dag anvendes, samt af de hidtidige tillæg til understøttelsen (børnetillæg, huslejhjælp, brændselshjælp og juleunderstøttelse), ligesom de 3 årlige karensdage, som endnu kræves, af administrative grunde bør bortfalde.

Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke har ønsket, at der i løbet af 1 eller 2 år gennemføres en ordning, hvorefter erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste udbetales med 80 pct. af fagets gennemsnitsløn. Arbejdsgiverforeningens repræsentanter har modsat sig dette under henvisning til, at så høj en erstatning uvægerligt vil smitte af på socialforsikringens øvrige korttidssydelse; ni-